

A szerelmesek kútja Trencsénben

Szapolyai István Mátyás királytól kapta adományként Trencsén várát, amelyet a főúr igazi székhellyé kezdett kiépíteni. A hegy tetején díszes és tágas palotát emeltetett, a falakat megerősítették, többszörös falgyűrű épült. A falak előtt a sziklába mély árkokat vájtak. Egyetlen hiányossága volt a várnak: nem volt vize. A két ciszterna nem adhatott elegendő vizet embernek és állatnak, ha egy komolyabb ostromra kerül sor. Hiába folyt a várhegy aljában a Vág, annak a vize elérhetetlen volt a várból. Hiába fogadott föl Szapolyai kitűnő építőmestereket, vizet bizony nem találtak.

Még javában tartott az építkezés, amikor Mátyás király hadba szólította Szapolyait a török ellen. Győzelmesen, sok zsákmánnyal, foglyokkal tért haza a várúr. A foglyok között volt egy igazi gyöngyszem, egy előkelő török nagyúr leánya, egy magas, karcsú teremtes. Ami feltűnő volt rajta, az , hogy egész lényéből szomorúság áradt, szemét szüntelenül a földre szögezte, s egyre hullottak a könnyei. Száját olykor egy-egy sóhaj hagyta el. Egyetlen, bátortalan kérése volt, hogy hadd maradhasson együtt fogolyként is rabnőivel.

Aztán eltelt néhány hónap. Szapolyai az építkezést szemlélte szokása szerint, és morcosan panaszkodott, hogy még mindig nem találtak vizet. Éppen ekkor jelentették neki, hogy egy török kereskedő karaván érkezett, tekintélyes kísérettel, fehér békezászló alatt. Az is kiderült, hogy vezetőjük, Omár sürgősen beszélni kíván a vár urával. Omár elmondta Szapolyainak, azért kelt útra, hogy busás váltságdíj fejében a foglyokat kiszabadítsa a rabságból. Szapolyai látta, előkelő emberrel áll szemben, és szokatlanul engedékenynek mutatkozott: ha meg tudnak egyezni a váltságdíjban, valamennyi foglyot elvihetik, csak azokat nem, akiket már hűbéreseinek és udvaroncainak elajándékozott, mert azok fölött már nincs hatalma. Ugyanez a helyzet egyetlen rabnő esetében, amelyet felesége, a hercegnő választott ki magának. Sőt azt is megengedte Omárnak, hogy valamennyi foglyot láthassa, s beszélhessen is velük. Omár alig tudta leplezni remegését, amikor megkérdezte, hogy hívják a rabnőt. Amikor meghallotta, hogy a leánynak Fatima a neve, úgy érezte, mintha tört forgatnának a szívében. Omár ugyanis a legelőkelőbb pasák egyikének a fia volt, s akkor vesztette el Fatimát, amikor a magyarok az egyik éjszakán benyomultak egy városba, és számos foglyot ejtettek, de Omár aztán kiverte őket.

Omár hatalmas váltságdíjat ajánlott föl a rabnőért, de Szapolyai közölte vele, hogy Fatima a hercegnőé, aki soha többé nem akarja őt elengedni. Azzal hátat fordított a töröknek,

s elküldte hozzá a foglyokat, hogy szemrevételezhesse őket.

Omárnak majd a szíve hasadt meg, amikor látta kilépni a vár felső kapuján Fatimát. Aztán maga Szapolyai is szemügyre vette a leányt, akire addig nem is fordított figyelmet. Omár pedig ekkorra kezdte teljesen elveszíteni a fejét, s egyre hevesebben, egyre nagyobb és nagyobb összeget ajánlott Fatimáért.

Szapolyai végül elveszítette a türelmét, s így szólt:

- Én és a hercegnő semmiképpen, semmilyen áron nem adjuk el őt, s nincs az az isten, aki elég erős lenne ahhoz, hogy visszaadja őt neked! - Aztán szigorúan visszaparancsolta Fatimát az asszonyok lakosztályába.

Omár végső kétségbeesésében odaborult Szapolyai lábaihoz, aki – gúnyos kacaj kíséretében - a következőket mondta:

- Előbb csalj vizet ezekből a sziklából, s akkor szabaddá teszem Fatimát, s a többi foglyot is, - váltságdíj nélkül!

- Ha neked forrást fakasztok a sziklából, megtartod-e a szavad?

Szapolyai erre a kezét nyújtotta annak jeleként, hogy szavát adja, amit sohasem szegett meg, sem ellenséggel, sem baráttal szemben.

Omár erre mellén keresztbe tett kezekkel megesküdött, hogy addig Trencsénből el nem megy, amíg Fatimét ki nem szabadította, vagy ő ott nem pusztul. Kísérői és a foglyok versengtek abban, hogy részt vehessenek az óriási munkában.

Három év telt el szakadatlan munkával. Hiába szólította haza Omárt az apja, majd maga a szultán is kéréssel, paranccsal, fenyegetéssel. Omár és emberei egyre csak vájták a sziklát, kutattak a víz után. Társai bátorsága és ereje lassan kezdett egyre inkább fogyatkozni. Omár azonban rendíthetetlenül dolgozott. A kimerültségtől és fáradtságtól aztán Omár ágynak esett, de társait akkor is arra buzdította, hogy dolgozzanak tovább. Fatima gyengéden ápolta, s ebben Szapolyai nem akadályozta meg.

Aztán egyszerre csak fölhangzott a régóta várt szó a munkások ajkán: Víz! Víz! Allah nagy! Futótűzként terjedt el a várban, hogy a csoda megtörtént, teljesedett Szapolyai leghőbb vágya.

Szapolyai haladék nélkül egybehívta Trencsénből és minden más várából török foglyait, és fejedelmi módon megvendégelte őket, s maga adta át Omárnak Fatimát. A szerelem győzedelmeskedett!

(Dr. Csorba Csaba készülő könyvéből)